

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/142/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1011200701
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:1011200701.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov senátu Mgr. Fedora Benku a Mgr. Renáty Gavalcovej, v právnej veci navrhovateľa: JUDr. Martina Mrázová, správca konkurznej podstaty TAZ, a.s., v likvidácii, Coburgova 84, Trnava, IČO: 36 227 803, proti odporcovi: Q. U., nar. X.X.XXXX, bytom U. XXXX/XX, S., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Mgr. Ing. Pavol Korytár, správca úpadcu: Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, IČO: 00 009 199, zastúpeného advokátom: Mgr. Mgr. Pavol Sojka, PhD., so sídlom Námestie Matice Slovenskej 1713/8, Dubnica nad Váhom, o zaplatenie 112,59 eur s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 10C/115/2011-202 zo dňa 19. februára 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 29,29 eur, k rukám jeho advokáta, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 112,59 eur spolu s príslušenstvom zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 101,11 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovení § 123, § 488, § 489, § 685 ods. 1, § 696 ods. 2, § 697, Občianskeho zákonníka, § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb., keď na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že navrhovateľ neunesol v konaní dôkazné bremeno v otázke svojej aktívnej vecnej legitímácie a preto súd návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Uplatnená pohľadávka predstavovala neuhradené poplatky za služby spojené s užívaním bytu odporcom za rok 2008. Medzi účastníkmi bola sporná otázka, kto bol vlastníkom, resp. osobou oprávnenou nakladať s predmetným bytom. Prvostupňový súd za základ svojho rozhodnutia mal predovšetkým zistenie, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 44Cbi/6/2007 bol návrh navrhovateľa o vylúčenie sporného bytu z konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii so sídlom Trnava, Paulínska 20, rozsudkom právoplatne zamietnutý. V uvedenom konaní sa súd zaoberal predbežnou otázkou vlastníctva sporného bytu a skonštatoval, že

navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu. Keďže navrhovateľ neunesol svoje dôkazné bremeno v otázke svojho vlastníckeho práva k danému bytu v rozhodnom období, resp. aktívnej legitímácie, súd jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Návrhu nemohlo byť vyhovené ani z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane odporcu tým, že platil úhrady za služby spojené s nájmom bytu na účet Mgr. Ing. Pavla Korytára, správcu úpadcu: Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, ktorý inkasované platby viacerých nájomníkov za mesiace 11,12/2008 zaslal dňa 27.2.2009 navrhovateľovi. Odporca sa teda nijakým spôsobom nemohol obohatiť a to ani tak, žeby sa jeho majetok nezmenšil, nakoľko platby riadne platil. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a plne úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že si ju neuplatnil, zároveň priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi vo výške 101,11 eur ako trovy právneho zastúpenia.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a taktiež napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a teda sú tu dané odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O.s.p.. Navrhovateľ sa návrhom domáhal zaplataenia pohľadávky proti odporcovi z titulu nedoplatku na nájomnom za užívanie bytu za mesiace 11,12/2012, keď nájomný vzťah medzi účastníkmi konania, založený na základe zmluvy o nájme bytu nebol dosiaľ spochybňovaný. Navrhovateľ je správcou konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a.s., v likvidácii, keď do súpisu majetku, patriaceho do podstaty, bol zaradený aj byt v užívaní odporcu, navrhovateľ preukázal svoje vlastníctvo k bytu. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku spochybnil aktívnu legitímáciu navrhovateľa, keď sa podľa súdu nepodarilo navrhovateľovi preukázať, že v predmetnom období bol vlastníkom predmetného bytu, resp. osobou oprávnenou vykonávať vlastnícke práva k bytu. S uvedeným právnym názorom nesúhlasí a považuje ho za nesprávny. Súd sa nevyssporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie v období špecifikovanom v návrhu a nezaoberal sa dôkazmi, ktoré túto legitímáciu navrhovateľa preukazujú. Rozhodnutie je preto podľa odvolateľa nepreskúmateľné. Taktiež odvolateľ nesúhlasil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa spočívajúcom v tvrdení, že navrhovateľovi sa nepodarilo preukázať, že v predmetnom období bol vlastníkom predmetného bytu, resp. oprávnenou osobou, ktorá môže vykonávať vlastnícke práva k bytu, a to s poukazom na ustanovenie § 14 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb., keď uviedol, že podstatou oprávnenia v zmysle citovaných ustanovení je oprávnenie správcu vec držať, užívať a požívať jej plody a úžitky, a to bez ohľadu na to, či je úpadca vlastníkom predmetnej veci, a to až do doby, pokiaľ nebude právoplatne rozhodnuté o vylúčení predmetnej veci z konkurznej podstaty úpadcu. V prípade súpisu majetku podstaty úpadcu TAZ, a.s. v likvidácii, nebolo ešte rozhodnuté o vylúčení veci zo súpisu podstaty, a teda v zmysle ustanovenia § 14 písm. a/ oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, t. j. aj s predmetným bytom svedčí navrhovateľovi ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a.s. v likvidácii. Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní poukázal na ust. § 458 Obč. zákonníka o bezdôvodnom obohatení, keď navrhovateľ bol v zmluvnom vzťahu s dodávateľmi energií, tieto boli dodané odporcovi. Navrhovateľ tiež namietal priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi z dôvodu, že súd nezisťoval právne vzťahy medzi hlavnými účastníkmi konania a oznamovateľom o vstupe do konania.

Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že žiada napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, pričom zdôraznil, že v danom prípade dochádza k porušovaniu princípu právnej istoty, k protiprávnym zásahom do vlastníckeho práva TAZ š.p. ako aj nájomcov bytov, ktorí sú v súčasnosti už vlastníkami dotknutých bytov. Poukázal na to, že v roku 2008 navrhovateľ posúdil, že majetok patrí úpadcovi len na základe zápisov o vlastníckom práve úpadcu na príslušných LV, bez ďalšieho posúdenia neúplnosti predmetných notárskych zápisníc. Pre vady notárskych zápisníc potom úpadca nemohol nadobudnúť na ich základe žiaden majetok. Do súčasnosti pritom odmieta akceptovať závery právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Trnava, Krajského súdu v Trnave, Krajskej prokuratúry v Trnave, Generálnej prokuratúry SR ako aj rozhodnutie NS SR, z ktorých obsahu jednoznačne vyplýva záver, že vlastníkom dotknutých nehnuteľností nebol a nie je úpadca, pretože dotknuté nehnuteľnosti neboli predmetom privatizácie a teda majetok patrí TAZ š.p. Vedľajší účastník poukázal tiež na to, že navrhovateľ nesprávne aplikuje právny názor NS ČR obsiahnutý v rozhodnutí pod sp. zn. 29Cdo/249/2008 o aplikovaní zásady priority v prípade kolízie zápisov identického majetku do viacerých konkurzných podstát s poukazom na to, že tento právny záver nemá žiadnu oporu v

platných právnych predpisoch Slovenskej republiky. Predmetný rozsudok sa vysporiadava iba s kolíznou situáciou medzi správcami, kedy absentuje súdne rozhodnutie, na základe ktorého by bolo možné ustáliť otázku vlastníckeho práva k spornému majetku. Krajský súd v Bratislave v uznesení 1CoKR/17/2009 nesprávne tento právny názor aplikoval. Odhladnuc od toho, podľa vedľajšieho účastníka, je nevyhnutné vylúčiť sporný majetok zo súpisu úpadcu, keďže ide o zákonnú povinnosť. Vedľajší účastník tiež uplatnil námietku premlčania a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 29,29 eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie navrhovateľa bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa bolo zaplatenie pohľadávky vo výške 112,59 eur s príslušenstvom ako dlžné nájomné za užívanie bytu č. X, nachádzajúceho sa v S., na ulici U. XX, ku dňu 27.5.2009.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

K odvolacej argumentácii navrhovateľa iba na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozsudku, v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. dopĺňa už len nasledovné:

V zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnuté pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v návrhu a vo vyjadrení odporcu. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacia zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O.s.p.). Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania.

V zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (v súčasnosti zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii) základným podkladom pre speňaženie podstaty je súpis konkurznej podstaty, ktorý vykonáva správca konkurznej podstaty. Predmetom konkurzu sú veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok. V súpise musí byť zachytený celý rozsah konkurznej podstaty a správca do súpisu podstaty zahrnie aj všetky pochybné prípady spolu s poznámkou o dôvodoch pochybnosti. Správca konkurznej podstaty úpadcu zaradí do súpisu každú vec, o ktorej je presvedčený, že patrí alebo môže patriť do podstaty. Nemá pritom povinnosť skúmať existenciu vlastníckeho práva úpadcu k zapisovaným veciam a vec do súpisu zaradí aj v prípade, ak má pochybnosti, či skutočne do podstaty patrí. Vtedy ju ale zapíše do podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo o iných dôvodoch, ktoré jej zaradenie do súpisu spochybňujú. Konkurzný súd posúdi dôvody spochybňujúce zaradenie veci do podstaty a buď vec z podstaty vyradí, alebo osobe, ktorá spochybňuje zaradenie veci do podstaty, uloží lehotu na podanie vylučovacej žaloby. Táto žaloba má procesnú povahu a nedodržanie stanovenej lehoty má za následok to, že vec sa považuje ako do súpisu oprávnene zahrnutá a dotknutá osoba sa už nemôže domáhať svojho práva k nej. Rovnaký záver je potrebné urobiť aj v prípade, ak osoba, ktorá sa cíti byť vlastníkom určitej veci, nenamieta jej zapísanie do konkurznej podstaty, nedovoľáva sa teda svojho vlastníckeho práva k nej a nežiada ju ani vylúčiť z podstaty, alebo svoje námietky voči zaradeniu veci do podstaty vezme späť. Potom totiž platí, že do podstaty patria veci, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu. Súpis podstaty tvorí právny podklad pre speňaženie majetku patriaceho do podstaty, lebo speňažený môže len ten majetok, ktorý bol spísaný, pričom správca je oprávnený takto spísaný majetok speňažiť okrem prípadu, ak bol zo súpisu zákonným spôsobom vylúčený.

Ustanovenie § 78 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii výslovne ustanovuje, že súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene. V prípade určovacej žaloby podľa § 78 zákona č. 7/2005 Z.z. ide teda v rámci žalôb podľa § 80 písm. c/ O.s.p. o určovací žalobcu sui generis, kde naliehavý právny záujem je daný existujúcim konkurzným konaním a z neho vyplývajúcou požiadavkou rýchlosti a hospodárnosti konania v zmysle § 6 O.s.p., ktorej realizácia je zabezpečená tým, že sa v ňom rieši otázka vlastníctva (ÚS SR 202/2011). Správne súd prvého stupňa riešil ako predbežnú otázku kto bol prenajímateľom resp. osobou oprávnenou disponovať s predmetným bytom v rozhodnom období. Navrhovateľ síce predložil list vlastníctva, v ktorom je zapísaný úpadca ako vlastník predmetného bytu, avšak dňa 26.3.2008 Okresný súd Trnava rozsudkom č.k. 44Cbi/6/2007-653 zamietol

žalobu navrhovateľa o vylúčenie nehnuteľností (vrátane predmetného bytu) zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, a dňa 23.9.2008 Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 21CoKr/4/2008-767 potvrdil uvedený rozsudok Okresného súdu Trnava, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 20.11.2008. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Obdo/38/2009 zo dňa 18.2.2010 odmietol dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoKr/4/2008-767. Ústavný súd SR uznesením č.k. II. ÚS 312/2010-19 odmietol ústavnú sťažnosť JUDr. Dušana Pohoveja.

Z odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 44Cbi 6/2007-653 zo dňa 26.3.2008 vyplýva, že navrhovateľ neunesol dôkazne bremeno a nepreukázal právo, ktoré zapísanie majetku do súpisu úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze vylučuje. Navrhovateľ nepreukázal existenciu platného právneho úkonu, ktorým došlo k nadobudnutiu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam na FNM a následne na navrhovateľa a preto súd návrh ako nedôvodný zamietol. V odôvodnení rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoKR 4/2007 - 767 zo dňa 23.9.2008 sa okrem iného uvádza, že navrhovateľ na svoje tvrdenia nepredložil a ani nenavrhol vykonať žiadne relevantné dôkazy a preto súd prvého stupňa správne konštatoval, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu. V danom prípade navrhovateľ svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam postupom podľa § 78 zákona o konkurze a reštrukturalizácii neosvedčil, keď nebola úspešná jeho žaloba o vylúčenie nehnuteľností (vrátane predmetného bytu) zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, a preto tu platí zákonná domnienka (aj keď nie je výslovne uvedená v ust. § 67 zák. č. 7/2005 Z.z. účinného v čase vyhlásenia konkurzu), že sporné nehnuteľnosti boli do súpisu úpadcu zapísané oprávnené, a teda ich vlastníkom bol úpadca Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, aj keby v konečnom dôsledku nebolo išlo o jeho majetok.

Odvolačný súd súhlasí s právnym názorom ohľadne aplikovania zásady priority v prípade kolízie zápisov identického majetku do viacerých konkurzných podstát tak, ako to uvádza aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/249/2008, nakoľko v čase zapísania majetku do súpisu oboch konkurzných podstát zákon č. 328/1991 Zb. resp. zák. č. 7/2005 Z.z. tento duplicitný zápis nezakazoval tak, ako je to upravené v súčasnosti v zmysle ust. § 78 ods.9 zák. č. 7/2005 Z.z. Avšak v danej veci je odlišná situácia, pretože v súčasnosti už bolo rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 44Cbi/6/2007-653 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoKr/4/2008-767 právoplatne rozhodnuté o nedostatku vlastníckeho práva úpadcu k dotknutému majetku, čím zásada priority stratila opodstatnenie. Pokiaľ v rámci speňažovania podstaty správca takúto vec predá, nemôže sa tretia osoba úspešne domáhať určenia vlastníckeho práva, prípadne vydania veci, lebo v zmysle § 132 Občianskeho zákonníka, takéto nadobudnutie má právne účinky prevodu vlastníctva aj proti pôvodnému vlastníkovi (ÚS SR 263/2009).

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že byty, vrátane predmetného, sú predmetom konkurzného konania vyhláseného na majetok úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava a iba správca uvedeného úpadcu, a teda nie navrhovateľ, je oprávnený disponovať s uvedenými nehnuteľnosťami. Na základe uvedeného sa tak domnienka o vlastníctve, svedčiaca osobe zapísanej na liste vlastníctva v rozhodnom čase považuje v zmysle ust. § 70 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. za vyvrátenú citovanými právoplatnými rozsudkami o zamietnutí vylúčenia nehnuteľnosti zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava. Keďže navrhovateľ nebol a ani nie je vlastníkom bytov, nemohol nájomcom týchto bytov voči navrhovateľovi vzniknúť nedoplatok na nájomnom. Z tohto dôvodu nemôže byť navrhovateľ ani aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní a správne preto konštatoval súd prvého stupňa, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o aktívnej vecnej legitimácii v tomto konaní a bolo už preto nadbytočným zaoberať sa ďalej otázkou prípadného bezdôvodného obohatenia.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolačný súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, a to včítane správneho výroku o náhrade trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne procesne úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil. Rovnako procesne úspešný bol vedľajší účastník na strane odporcu, ktorému súd priznal náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v celkovej výške 29,29 eur za 1 úkon (vyjadrenie k odvolaniu) á 16,16 eur + režijný paušál vo výške 7,81 eur + 20% DPH, podľa § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. b/, § 15, § 16, § 18 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení.

Uvedený rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.